

Jeg holder af lørdagen.

Jeg holder af lørdagen.

Mest af alt om fredagen.

Om mandagen virker den ligesom lidt for fjern,

lidt wal møj for fjern, som det hedder på jydsk.

Bøvl og ballade ligger som et bjergmassiv imellem mig og lørdagen.

Om tirsdagen er det lidt bedre,

men jeg står stadig ved bjergets fod,

og jeg ved det kun alt for godt:

der er kun et at gøre,

vil jeg frem til lørdagen, må jeg hænge i,

vise samfundssind og omsorg for kapitalstrømmens ve og vel,

holde kæft trit og retning, og for Guds skyld ikke tænke for meget.

Om onsdagen er det meget bedre.

Man står ligesom midt i det hele, og kan ikke andet end mase videre,

se at få det overstået,

og man ved helt sikkert, at i morgen er det torsdag.

Og om torsdagen ved man helt sikkert, at når torsdagen er omme, er der kun fredagen tilbage.

Og jeg holder så meget af fredagen, fordi den ligger så tæt på lørdagen.

Ja, bare tanken om lørdagen er som et skud speed til hele kroppen,
og til psyken.

Jeg holder af lørdagen,
mest af alt, om fredagen.

For om fredagen ved jeg endnu ikke at konens granfætter fylder halvtreds,
og at han glæder sig som et lille barn til at se os,
skønt det er ti år siden, han sidst har haft fornøjelsen,
og vi ellers ikke ser hinanden til daglig,
og vi begge er klar over, at det lige netop er fordi vi ikke deler nogen interesser,
og vi næppe heller kommer til det.

Men nu skal der altså festes, sammen med de tre hundrede nærmeste venner,
og jeg er lykkeligt uvidende om det.

Om fredage, altså!

Og jeg takker min Gud for en elendig hukommelse.

Jeg holder af lørdagen,
mest af alt om fredagen.

Om fredagen har jeg store planer.

Jeg vil rydde op. Det har længe været tiltrængt.

Og jeg vil bygge den carport, forbavse verden ved at køre affaldsdyngen på containerpladsen, og
meget meget mere.

Altså om fredagen,

hvor jeg endnu er lykkeligt uvidende om at konen har andre planer,

at den tropiske regntid er flyttet til Danmark, og forhindrer enhver aktivitet,
at jeg mangler nogle stumper til carporten, og der er overtræk på kontoen,
så det fornuftige er at udsætte projektet,
at den planlagte lur på sofaen ikke bliver til noget, fordi en nær slægtning ligger for døden,
at jeg i det hele taget har lagt så mange drømme i lørdagen,
at den stakkels lørdag umuligt kan leve op til det hele.

Jeg holder alligevel af lørdagen.

For om lørdagen er der tilpas længe til mandagen.

Om lørdagen kan jeg drikke igennem, når jeg nu alligevel er til granfætterens fødselsdag,
og jeg har stadig søndagen til at komme til hægterne.

Om lørdagen er der ingen der bestemmer, hvornår jeg skal op dagen efter,
så jeg kan kvit og frit bestemme min egen sengetid.

Jeg holder af lørdagen,

også lidt om søndagen.

Men kun lidt, for selv om den er så nær, er den pludselig også uhyggelig fjern.

Måske skulle jeg i virkeligheden lægge stilen om, og holde af hverdagen.

Men, hånden på hjertet, hvem kan helt ærligt og uden forudgående erhvervspolitisk skoling påstå
at de holder af hverdagen?

Er hverdagen ikke bare den høje pris, vi skal betale for at holde af lørdagen?